

6

LITERÁRNÍ ŠESTKA

Literární měsíčník

2015/2016

říjen

Ruce píší do sešitu,
hladí, kreslí, malují,
říkají to všichni lidi.
Moje ruce píší sem,
protože jsou šikovné.
Píší básně, píší sem,
chtějí prostě prosté R.
Julie z 6. A

Pohladí tě, uvaří,
nikdy tě však nezradí.
Ony tančí, tleskají,
a vůbec mi to nevadí.
Umí malovat, pracovat,
a některé i bubnovat.
píšou zprávy, písňe, básně,
s nimi se mám vždy moc krásně.
Pravá ruka, levá,
jedna jak ta druhá.
Klaudie, 6. A

Ruce hodně věcí umí,
velmi důležité jsou,
a tak rády pomáhají,
a naši jsou oporou.
Bez nich by to bylo těžké,
ještě že je máme,
a taky jsou velmi něžné,
pomoc jimi dáme.
Eliška, 6. A

Ruce zvládnou cokoli,
ruce zvládnou cokoli,
snad jen létat neumí.
Málokdo si uvědomí
co je cokoli.
Poplácají, zatleskají,
najevo ti obdiv dají.
Pohladí, obejmou,
v nesnázích ti pomohou.
Napiší i pošlou dopis,
když známého nevidáte,
Jsou to velké pomocnice,
však co bez nich dokážete?
Katka, 6. B

Najíst, napít, kreslit, psát,
vařit, krájet, umývat.
Važ si těch svých pomocnic,
bez nich nezvládneš skoro nic.
Anička, 6. B

Ruce, ruce, ručičky mají malé kostičky,
prsty, prsty, prstíčky mají hezké
nehtičky.

Moje ruce s kytarou rozumí si lehce,
prsty kloužou po strunách a mně se zas
nechce.

Máma s tátou prudí zas, že je tady ten
můj čas.

Já mám prsty dlouhý,
ale články pouhý,
že rukama budu hrát,
ze slunce se radovat
a pak zpívat písničky
z Impulzovic krabičky.

Ruce moje šikulky, vnímám vás už od
školky
a předem vám sděluji,
že vás hodně lituji
a až budu dospělý,
ručičky mě uživí.
Práce, hraní, ježdění,
to je moje koření.
Honza, 6. B

Každý den ji používám,
píše, stříhá, maluje.
Někdy ji i namáhám,
bez ní život nepůjde.
Barbora, 6. A

Dvě zvědavé žížalky

Michaela Krejčířová

Ahoj tady Leona a Gabča jsme zvědavé, ale skoro nic nevíme, a proto pátráme. Ahoj Gábi, musíme do knihovny na počítač! A proč Leono? Protože jsem slyšela dvě paní, které si povídaly o lidských rukách, co ty lidské ruce dokáží. Ale už jsem neslyšela, co dokáží, a proto musíme jít do knihovny to zjistit! A co máme zjistit, Leono ,teď jsem se v tom ztratila. Půjdem zjistit, co jsou lidské ruce a co dokáží! Aha tak jdem. Konečně jsme v knihovně, venku je hrozná zima. Tam je, Leono, volný počítač! A Gábi, kde to najdeme, nevíš? Jo, vím, jednou jsem slyšela děti, které vyhledávají na nějakým Google. Tak to tam jdem napsat na ten Google. *Po dvou hodinách.*

Tady nic není, na tom internetu. Budem to muset vyřešit samy. Jdeme na to! Gábi, já to slovo lidské jsem už někde slyšela! Už to mám, lidské znamená člověčí! Takže myslíš, Leono, že lidské ruce-člověčí ruce? Máš pravdu, Leono. A co takové ruce dokáží, Gábi, nevíš? Víam, lidi s nimi vaří, uklízí, pohladí, učí se s dětmi, počítají, ťukají na internetu na klávesy, hrají na hudební nástroje, tančí, užívají si s lidmi, češou, umývají, unesou různé věci, píšou, pracují a různé další věci. Lidi mají ruce jako ozdobu, holky si je můžou nalakovat. Týjo, ty ruce bych chtěla taky, Gábi? Co ty? Já taky! Ti lidé se mají, že mají ruce! Škoda, že jsme žížalky. Ale zvládl jsme to, jsme dobrý. Ahoj

Díky

Eliška Mauzerová

Jednou jsem viděla pána, který neměl ruce, a donutilo mě to přemýšlet. Co bych dělala, kdybych neměla ruce? Jak to lidé bez rukou zvládají? Jaký je to pocit? Proč někteří lidé o ruce přišli? Jaké je to žít bez rukou? Dokázala bych to? Jak bych se s tím vypořádala? A smířila bych se vůbec někdy s pocitem, že mi ruce chybí? Tolik otázek, ale žádná odpověď. A tak jsem se rozhodla, že rukám poděkuji: *Děkuji vám milé ruce, že vás mám. Děkuji vám milé ruce, že umíte pohladit. Děkuji vám milé ruce, že list v knížce mi otočíte. Děkuji vám milé ruce, že pomoci též umíte. Děkuji vám milé ruce, bez vás ani práce nejde. Děkuji vám moje ruce a doufám, že o vás umím pečovat.*

Já a moje ruce

Pavína Ertlová

Ahoj, tento příběh bude o mě a o mých rukou. Je mi jedenáct let a jmenuji se Pavína. Mé ruce mají také jedenáct let, ale nemají žádné jméno. Říkám jim pravá a levá. Jednou jsem byla na Literárním setkání. Paní učitelky nám řekly: „Zamyslete se, na co všechno potřebujete ruce a na co je používáte? Jaký by byl život bez rukou?“ V hlavě se mi promítly všechny moje koníčky, které moc ráda dělám. Tancuji, lezu na skály a na horolezecké stěny, hraji na klavír, hraji hry na počítači, hraji si s kamarády. Ke všemu potřebuji ruce. Nevím, co bych si bez nich počala. Je víkend a já jsem v pokojíčku. Vlastně to není můj pokojíček. Zruč nad Sázavou, tak se jmenuje město, ve kterém právě jsem. Je víkend. Jsem s mamkou na návštěvě a napadlo mě napsat tento příběh. Vlastně psaní, kdybych neměla ruce, tak nemůžu psát a to bych nemohla vymýšlet příběhy. Příběhy píšou už od malička. Mám takový deník, kam si píšou všechny příběhy, které jsem vymyslela. Rukou perem, ne na počítači. Teď taky píšou ručně, ale potom přepíšu pomocí klávesnice do počítače. A zase rukama! Dokonce i na čtení potřebuji ruce, abych mohla otáčet stránky. Na poslouchání hudby, objímání... bez rukou je to těžké. Proto všem přeji Hodně zdravé ruce!

Moje ruce jsou šikovné,
protože jsou malířské.
Rády kreslí, rády píší,
to mi říkaj všichni blízcí.

Moje krásné ruce
umyjí se lehce,
mýdlo voda, bublinky
ruce jsou jak mydlinky.

Moje ruce šikovné
mají rády hlínu
paprika, rajče, bazalka
vše napěstují na zimu.

Moje ruce šikovné
rády vyrábějí plyšák,
myšák, mimoně.
Všechno povedlo se
mně.

Nikola, 6. A